

Uvod

Milijoni ljudi že tisočletja iščejo srečo, pa je ne najdejo. Vedno nova pota ubirajo, vedno nove cilje si zastavljajo, a svet je vsak dan bolj poln revščine, trpljenja, gorja vsake vrste.

Morda ni bila razzrvanost v človeški družbi še nikdar tako velika kot danes in prepadi, zlasti med delavnimi stanovci in med onimi, ki uživajo sadove delovnih rok, še nikdar tako globoki.

Zato vidijo delovni stanovi danes svojo rešitev in svojo srečo v komunizmu. Ne vsi, toda milijone je takih. Tudi pri nas jih je mnogo, ki vidijo v nasilni spremembi družabnega reda, katero oznanja komunizem, edino pot iz sedanje stiske — k sreči, miru in blagostanju.

In vendar je komunizem velika nesreča tudi za delovnega človeka. Kljub tej resnici pa jih je že milijone po vsem svetu, ki slepo verjamejo, da jih bo komunizem osrečil. Vsi ti komunizma ne poznajo. Nasedajo le vabljivim geslom plačanih komunističnih agitatorjev, da bi pa cel nauk komunizma preučili, mnogokrat nimajo ne volje, ne prilike.

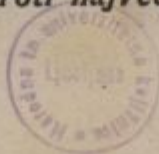
Sveta Cerkev ima dolžnost, da opozarja svoje vernike na nevarnosti, ki jim prete. Brez dvoma je komunizem danes največja nevarnost, ki utegne potom revolucije uničiti dušno in telesno srečo ne le posameznikov, ampak celih narodov.

Sv. oče Pij XII. je izdal krščanskemu svetu posebno okrožnico o brezbožnem komunizmu, katera razlaga blodni nauk komunizma, opozarja na posledice tega nauka in daje tudi navodila, kaj nam je kot katoličanom storiti, da se ta nevarnost od krščanskega sveta odvrne.

V nekaj brošuricah, ki jih boste poleg te-le prejeli, bomo v poljudnih besedah razložili okrožnico sv. očeta o brezbožnem komunizmu. S premislekom jo preberite, razgovarjajte se o njej s prijatelji in znanci, zlasti pri sestankih vaših organizacij — in dajte jo v roko tudi onim, ki so takega branja potrebni.

Za lažje razumevanje opozarjamo, da je v brošurici ležeči in z debelo črto obrobjeni tisk besedilo papeževe okrožnice, temu besedilu pa sledi primerna razlaga.

Komunizmu moramo napovedati boj na celi črti. Vsakdo, ki želi našemu narodu dobro, je dolžan, da se uvrsti med one, ki se bodo bojevali proti največji nesreči današnjih časov — proti komunizmu.

F8C 10 560/1953

Goljufiva slika

Današnji nauk komunistov ima v sebi bolj kakor katero koli podobno gibanje v preteklosti neko zmotno idejo o odrešenju ubogih.

Neka goljufiva slika pravičnosti, enakosti in bratske skupnosti v delu navdaja njih nauk in njih zamisli z neko skrionostno privlačnostjo, tako da množice, privabljene po varljivih obetih, prevzema navdušenje in se širi med njimi, kakor se širi kaka nalezljiva bolezen.

To je dandanes tem laže, ker je neprava razdelitev dobrin kriva nenavadne bede.

Bahajo se, da je njih zmotni nauk vir gospodarskega napredka.

Če je res kje takšen napredek, ima brez dvoma drugačne vzroke, na primer, da se je uvedla v večji meri industrijska proizvodnja v kraje, ki so bili prej brez nje; da se brez ozira na človečnost in le glede na čim večji dobiček izrablja neizmerno naravno bogastvo; da se naposled silijo delavci ob majhni plači hitro in neusmiljeno na najtežja dela.

„Raj na zemlji“

Komunizem, pravi sv. oče, slika bednim delovnim stanovom goljufivo sliko (bloden ideal) o nekem nemogočem »raju na zemlji«.

Enakost, bratstvo, pravica

Govori jim o enakosti, kakršna na zemlji ni mogoča; o bratstvu vseh, ki je po nauku krščanstva resnično, a kakor ga slika komunizem zopet nemogoče, namreč da ne bi bilo nobene oblasti enih nad drugimi, nobene razlike stanov; o pravičnosti, ki jo je krščanstvo vedno označevalo, a ki mora biti res pravičnost, ne pa krivica v drugi obliki (n. pr. da hoče komunizem odpraviti vso zasebno lastnino zemlje, raztrgati družinske vezi in vzeti otroka staršem itd.).

Privlačnost komunizma

S takšnimi slepljivimi obljubami pa komunizem spravlja ljudi v neko duševno stanje, kakršno je stanje ljudi, ki se zaverujejo z vso dušo v kako versko zmoto in se jim zdi, da morajo zanjo živeti in umreti (*misticizem*). Seveda ljudje takim obljubam še rajši verjamejo, ker jih tako zelo tlači gospodarska stiska, da skoraj obupujejo. Zapeljujejo jih tudi varljive slike o komunistični Rusiji, češ kakšen gospodarski napredek je tam. V tem je nekaj resnice; a komunisti zamolčujejo, s kakšnimi strahotnimi žrtvami, s kakšnim suženjstvom ubogih kmetov se ta gospodarski napredek dosega: zamolčujejo pa tudi, kako Rusija ob tem duhovno in нравno propada.

Marx, oče komunizma

Nauk, ki ga širijo dandanes komunisti, včasih pod vabljuvimi in zapeljivimi videzom, sloni dejansko na načelih tako imenovanega materializma, kakor ga je učil Marx in ki ga razlagalci današnjega boljševizma, kakor samozavestno trdijo, edino pravilno razlagajo.

Ta nauk uči, da je vse, kar je, ena sama stvarnost, namreč snov s svojimi slepimi in tajnimi silami. Ta, ko se razvije, postane rastlina, žival, človek.

Tudi človeška družba ni nič drugega kakor neka oblika stvari, ki se je tako razvila in ki teži z neko nepremagljivo nujnostjo v neprestani borbi sil h končnemu cilju: k brezrazredni družbi.

Jasno je, da v takšni zamisli ni mesta za božjo idejo; jasno, da ni razlike med duhom in snovjo, med dušo in telesom; da ni duša neumrljiva in da ni posmrtnega življenja.

Opirajoč se na dialektični materializem mislijo nadalje komunisti, da je mogoče tisti boj nasprotij, ki žene razvoj do dokončnega stanja, s človeškim naporom pospešiti.

Zato si prizadevajo, da nasprotja med družabnimi razredi postre; da zadobi razredni boj, ki je, žal, poln sovraštva in razdejanja, videz svete vojske za napredek človeštva; da se vse moči, ki se tem nasilnim poskusom upirajo, kot človeškemu rodu sovražne uničijo.

Komunizem ne prizna Boga

Marx je učil materializem, to je, da ni Boga, ne posmrtnega življenja, ne neumrljive duše, ne večnih verskih in нравnih resnic, ampak da je vse samo snov in snovno dogajanje ali pa gola posledica snovnega dogajanja.

Ne božjih zapovedi ...

Bog, odgovornost, pravičnost, pravo in pravice, нравno dobro in нравno zlo, to so same izmišljenine. Izmišlili so si jih pa bogatini in mogočnjaki, da bi laže držali ljudi v pokorščini in služnosti. Tako so ti nauki nastali le iz gospodarskih razmer, v zgodovinskem razvoju gospodarstva.

Ne zasebne lastnine ...

Zgodovinski razvoj se pa vrši le po nekaki borbi nasprotij: Prvotno je bilo vsem vse skupno. Počasi so se nekateri polastili zemlje in druge zaslužjili, da so jim delali. Zasebna last pa žene k vedno večjemu kopičenju lasti, kapitala in moči na eni strani in k vedno večjemu obubožavanju delovnih slojev.

To vedno naraščajoče nasprotje bo v medsebojni borbi pognalo človeštvo v nov komunizem; *komunizem na višji stopnji.*

Zagovarja razredni boj

Ker je Marx zanikaval tudi svobodno voljo, bi človek mislil, da bo iz kapitalizma nastal sam po sebi, po golem zakonu zanikanja, komunizem. Vendar je Marx učil, da morajo proletarci z osebnim bojem ta prehod iz kapitalizma v komunizem pospešiti in je zato oznanjal *razredni boj*: proletarci, združite se!

Človek in družina v komunizmu

a) CLOVEK

Komunizem jemlje človeku svobodo, ki je počelo duhovnega živeljenja; prav tako jemlje človeški osebi nje dostojanstvo in tisto нравno usmerjenost, ki se more z njo upirati slepim nagonom strasti.

Ker ni človeška oseba po komunističnem nauku nič drugega kakor, da tako rečemo, kolesce v celokupnem stroju, zato komunizem zanika tudi vse naravne pravice in jih prideva občestvu.

V odnosih med državljani izpoveda popolno enakost, zato zanika vsako oblast, katera bi izhajala od Boga, tudi avtoriteto staršev; vsa oblast in podrejenost mu izvira marveč iz družbe kot prvega in edinega vira.

Poedincem ne priznavajo komunisti nobene pravice do zemlje in proizvodnih sredstev, češ ker le-ta proizvajajo nove dobrine, bi njih posest imela za nujno posledico gospodstva enih ljudi nad

drugimi. Zato zahtevajo, da se vsaka lakšna zasebna lastnina docela zatre, ker je po njihovem mnenju poglavitni vir gospodarske sužnosti.

Poedinec je suženj družbe

Komunizem hoče vse »podružabiti«, družba naj bo lastnica in vodnica vsega. Zato ne priznava pravic posameznikov, a tudi ne države in državne oblasti, temveč le družbo in nje moč. Posameznik je komunizmu le številka v družbi. V tem tiči seveda neko nasprotje: komunizem hoče osvoboditi in osrečiti ljudi, a dejansko jih zaslužnjuje družbi. To dela zato, ker misli, da je zasebna last kriva vse bede, ko je vendar ni kriva zasebna last, ampak zloraba lasti zaradi pohlepa ljudi, ki so zavrgli krščanstvo, ali se vsaj zelo odtegnili njegovim naukom in zapovedim in njegovemu vplivu.

b) DRUZINA

Ker komunizem zanikuje in zavrača vse, kar je v človeškem življenju spetega, je le dosledno, da ima zakon in rodbino za zgolj svetno ustanovo, ki je le tvorba posebnih gospodarskih razmer.

Zato zanikuje tudi vse zakonske vezi, katere bi ne bile odvisne od samovolje poedincev ali družbe, in dosledno tudi nerazvezljiva stalnost zakona.

Se posebej po nauku komunizma ni ničesar, kar bi vezalo ženo z družino in domom.

Po načelu popolne osamosvoje od moževе oblasti odtegujejo komunisti ženo od domačega življenja in skrbi za otroke ter jo pehajo kakor moža v nemirno javno življenje in skupno industrijsko delo, ognjišče in otroke pa prepuščajo družbi v skrb.

Staršem odrekajo pravico do vzgoje otrok, češ da pristoji ta pravica le družbi in da se mora zato izorševati le v njenem imenu in po nje pooblaščenju.

Komunizem nujno ruši zakon

Komunizem je materializem. Zato dosledno mora zanikati vse, kar je v človeškem življenju duhovnega, kar je od Boga danega, zlasti pa vse, kar je nadnaravnega. Komunizem torej mora

zanikati zakon, ki je zakrament,

zakaj zakramentalnost je nekaj nadnaravnega, kar je Kristus Bog dal naravnemu zakonu, da bi bil zakon bolj svet ter bi dajal staršem

milosti in moči za težavno delo dobre krščanske vzgoje. A komunizem mora

zanikati tudi naravni zakon,

zakon, sklenjen med nekristjani po naravnih postavah, zakaj tudi te postave so izraz božje volje. Te postave so neodvisne od človeške samovolje ali samovolje družbe. Takšna je naravna postava, da je rodna otrok dovoljena le v zakonu.

Komunizem pa zagovarja svobodno ljubezen in razporoko

Takšna je tudi postava, da je zakon nerazvezljiv (proti nauku o *azporoki*). Prav takšna je postava, da ni dovoljeno moriti nerojenih otrok.

Komunizem dovoljuje odpravo plodu

Komunizem ne priznava nobenih naravnih postav, ki bi bile izraz božje volje, saj je komunizem »brezbožen«, zato mu je zakon zgolj svetna zadeva ali zadeva samovolje ljudi.

Komunizem je sovražnik družinskega življenja in vzgoje

Iz istega materializma izhajajo tudi zmote komunizma o družini.

Bog je ustanovil zakon kot zvezo moža in žene, da bi v družini oče, mati in otroci imeli tiho zavetišče skupne sreče. Mož potrebuje ženo, da mu gospodinji, žena moža, da ji je opora v življenju, otroci očeta in matere, da skrbita zanje, ko si sami še ne morejo pomagati, da jih vzgajata in uvajata v življenje. Zato je narava sama vsadila v človeška srca čudovito moč ljubezni. Ljubezni moža do žene in žene do moža, ljubezen otrok do staršev in staršev do otrok. Ta ljubezen jih druži, ta ljubezen jih osrečuje, ta ljubezen jim pomaga preko težav, ki brez njih ni življenja na svetu.

Komunizem nima nobenega umevanja za te čudovite naravne postave in uredbe. Porojen iz materializma misli in čuti zgolj materialistično. Zato trga družine, peha matere v tovarne, otroke pa daje v komunska »gojišča«. Seveda je to umljivo tudi zaradi tega, ker je komunizmu družba vse, a človek nič. Zato komunizem jemlje človeku vse pravice in vse prisvaja družbi. Zato naj bodo po komunizmu tudi otroci »socializirani« in »komunski«.

Družba in komunizem

Kaj bi bilo s človeško družbo, če bi se osnovala na take materialistične temelje?

Bila bi neka skupnost brez druge vezi in oblasti kakor tiste, ki bi izhajala iz gospodarskih odnosov. Edina nje naloga bi bila proizvajati s skupnim delom gospodarske dobrine, edini smoter uživati pozemeljske dobrine v nekem »raju«, kjer bi »vsak proizvajal po svojih močeh, prejemal pa po svojih potrebah«.

Opomniti je tudi, da komunizem daje družbi tudi pravico ali boljše neomejeno samovoljo, obvezovati poedince za skupno delo ne glede na njih osebno blaginjo, da, jih proti njih volji tudi prisiliti.

V komunistični družbi bi pravo in npravnost izvirala le iz časovnih gospodarskih razmer, zato bi bila po svoji naravi le nekaj pozemeljskega, minljivega in menljivega.

Skratka: komunizem hoče uvesti nov red na svetu, novo, višjo kulturno dobo, in sicer kot posledico naravnega razvoja: »človeško družbo, ki je izgnala z zemlje Boga«.

Ko bodo vsi dosegli tista duševna svojstva in razpoloženja, ki so potrebna za takšno družbo in bo ta domnevana, umišljena brezrazredna družba končno nastala, tedaj, pravijo, bo sedanja država, ki je sedaj samo za to, da morejo bogati nad reveži gospodovati, nujno prenehala biti; dokler pa ne pride ta blažena doba, tudi komunisti rabijo državo kot najuspešnejše in najsplošnejše sredstvo, da dosežejo svoj namen.

Komunizem pozna le kolektiv

Komunizem pozna prav za prav le družbo, le skupnost vseh, le kolektiv. Državo zanikuje, češ da je le organizacija, ki naj kapitalistom omogočuje in ščiti njih last, gospostvo in moč, in naj drži proletarce nasilno v sužnosti kapitalizma. Ker pa ruski komunizem ni mogel nikamor brez državne moči in sile, pravijo sedaj komunisti, da je država začasno tudi v komunizmu potrebna, dokler se ljudje ne vzgoje in tudi duševno prerode v prave komuniste.

Osnovne zmote komunizma

1. Komunizem je kot nauk v nasprotju z božjim razodetjem in z naravnim razumom.

2. Komunizem ruši temelje družine in človeške družbe sploh in razdira družabni red.

3. Komunizem zanikuje pravi izvor, naravo in pomen države in državne oblasti.

4. Komunizem odreka človeku naravne pravice in mu jemlje človeško dostojanstvo in svobodo.

In vendar preplavlja komunizem ves svet!

Pod krinko resnice, ki skriva zmoto

Toda kako je mogoče, da se tak nauk, ki je znanstveno že davno premagan in ki mu tudi vsakdanje življenjsko izkustvo nasprotuje, tako hitro po vsem svetu širi?

To nam bo jasno, če premislimo, da jih je le malo, ki bi zares doumeli, kaj komunisti hočejo in kam težijo, medtem ko se večina slepo vda na njih premeteni agitaciji in parljivim obetom.

Pravijo namreč, da hočejo samo izboljšati bedni položaj delovnih slojev; da hočejo le popraviti, kar je zagrešil liberalizem; da hočejo doseči pravičnejšo razdelitev dobrin.

Širijo torej komunizem pod pretvezo teh teženj, ki so vse same po sebi brez dvoma popolnoma upravičene.

Celo pošteni ljudje nasedajo

Na ta način, zlasti ko še izrabljajo svetovno gospodarsko krizo, dobivajo na svojo stran tudi takšne ljudske sloje, ki načelno zavračajo vsak materializem in vse tiste zločine, ki jih komunisti neradko počenjajo.

In ker je kakor v vsaki zmoti tako tudi v komunizmu nekaj resnice, to plat resnice, ki smo jo označili, tako lokavo prikazujejo, da zakrijejo, kadar je to potrebno, tiste mrzke in nečloveške zablode, ki jih ima komunizem v sebi.

Tako prevarajo dostikrat tudi nenavadno poštene ljudi in jih tako razonamejo, da postanejo še sami apostoli komunizma, ki zavajajo v komunistične zmote zlasti mladino, za take prevare bolj dovzetno.

Posledica današnje zmede

Poleg tega klicarji komunizma umno v svojo korist izrabljajo nasprotja, ki so med raznimi narodi, ter nesoglasja in prepire glede na razne oblike vladavin. Zlorabljajo tudi tisto zmedo, ki se širi

na znanstvenem polju, kjer celo o božjem imenu vlada molk. Začo se razleza komunizem tudi na univerze in skuša svoje nauke utrditi tudi z dokazi lažne znanosti.

Komunizem — fašizem

Komunizem zna premeteno izrabljati nasprotja, ki so med narodi.

Silno spretno je n. pr. proglasil vse svoje nasprotnike za »fašiste«. Fašizem se je namreč s svojim pretiranim samodržstvom, ki ubija vsako osebno svobodo in podjetnost, zasovražil. Komunisti pa imenujejo fašizem vse, kar nasprotuje njih težnjam, vsako državno prizadevanje za družabno obnovo na drugačni podlagi, kakor jo pa hočejo komunisti, n. pr. za družabno obnovo na podlagi stanovske organizacije in samoupravnih korporacij. Seveda pa to ni nikaka ovira za komunizem, da se ne bi v ugodni priliki najtesneje zvezal s »fašizmom«, kar nam dovolj nazorno kaže vojna zveza med Nemčijo in Rusijo.

Oče liberalec, sin komunist

Prav tako komunisti izrabljajo zmedo v znanosti. Po univerzah se širi svobodomiselstvo, ki se celo božjega imena sramuje. Če se dijaštvo navzame takega duha, mu je kajpada bližji brezbožni komunizem kakor pa katolicizem, ki živo veruje v Kristusa Boga in priznava sv. Petra za njegovega namestnika na zemlji. Zato opazujemo ta pojav: očetje so bili liberalci, sinovi ljubujejo s komunisti. Liberalizem je še malo veroval, malo zabavljajal zoper dogme in Cerkev, sinove žene svobodna misel med popolne brezbožnike, komuniste.

Resnica — zmoti

V vsaki zmoti je zrnce resnice, tako tudi v komunizmu. Res je, da je danes delovnim stanovom hudo in da jim je treba pomagati, res je, da je kapitalist z nenasitljivim pohlepom po premoženju kriv, da tisoči delavcev stragajo, res je treba boljšega socialnega in gospodarskega reda, ki bo ščitil malega človeka, toda ni res, da bi se boj za pravice malega človeka mogel izvojevati le v znamenju sovraštva do Boga in do duhovske in svetne oblasti in v znamenju sovraštva do onega, ki sploh kaj ima, četudi si je to poštenim potom pridobil.

Zatorej lahko trdimo, da bo le tisti prav sodil o komunizmu, ki ga v resnici pozna od vseh strani, ne le od vabljenih.

Liberalizem in komunizem

Dase laže umeje, kako je komunizmu uspelo, da je spréjelo njegove zmote brez presoje toliko delavcev, je treba še pomniti, da je te delavske množice za komunizem pripravil že gospodarski liberalizem, ki jih je privedel v versko in nravno zanemarjenost.

Delo je tako razporejal, da delavci ob nedeljah in praznikih niso mogli izpolnjevati verskih dolžnosti; ni skrbel za to, da bi se zgradile ob tovarnah cerkve in duhovnikom olajšalo dušnopastirsko delo; da, ne le da ni zabranjeval razkristjanjenja, marveč ga je še sam pospeševal.

Zakaj se torej čudimo, da se delavske množice, odtujene krščanstvu, s komunizmom prepajajo, dà, v komunizmu potapljaol

Liberalizem je delovne ljudi razkristjanil

Širil je verski indiferentizem, versko vnemarnost; tu in tam laicizem, razkristjanjevanje življenja: v svojih (zasebnih) šolah liberalni podjetniki niso morali krščanskih učiteljev in učiteljic, v svojih bolnišnicah ne sester; ob praznikih so uvajali delo; niso se brigali za versko in nravno življenje svojih delavcev in uslužbencev. Posledica je bila verska zanemarjenost delavskih množic.

Liberalizem je delavca gospodarsko zaslužnil

Z druge strani je pa liberalizem pospeševal kapitalizem in z njim izkoriščanje delavcev. Tako se je širila med delavci nezadovoljnost, sovražnost, prevratnost. Treba je bilo le še glasnika komunizma, da so se množice začele vdajati komunizmu.

Škof Mahnič — o liberalizmu in socializmu

»Socializem,« je dejal Mahnič, »je le sin in naravni dedič liberalne države... Malikovalci zlatega teleta so zakrivili socialno vprašanje. In Bog jih bo sodil, a bojimo se, da bodo izvrševalci te sodbe vstali prav iz zatirane množice. Sodba se bo vršila v obliki socialnodemokratske rdeče revolucije, kazen bo socialnopolitična revolucija. Kakšno bo politično lice v Evropi, kakšne bodo socialne razmere v naši družbi potem, ko bo strašanski vihar izbesnel?«

Moč propagande

Vzrok, zakaj se komunistične zmote tako hitro širijo in se tajno razlezajo v vse dežele, male in velike, kulturne in nekulturne,

tudi v najbolj oddaljene kraje, je tista silna in neslišana propaganda, kakršne še ni bilo, kar svet pomni.

Ta propaganda izhaja iz enega središča, a se na spreten način prilagodi razmeram posameznih narodov, deluje s silnimi denarnimi sredstvi, z brezštevilnimi organizacijami, s pogostimi mednarodnimi kongresi, z zmožnimi in izurjenimi pomožnimi četami, ter s časopisi, letaki, kinematografi, gledališkimi predstavami, radiom itd. Ta propaganda prodira v šole in na univerze ter preko njih na vse ljudske sloje, ne da bi se zavedali, kako jim komunistične zmote vedno bolj zastrupljajo glave in srca.

Še nikdar tako!...

Kar pravi papež o komunistični propagandi, to se popolnoma ujema tudi z izpovedjo boljševikov samih. »Še nikdar in nikjer — piše boljševik A. Zelenko — ni bila agitacija tako izkoriščena, tako na široko, raznolično in mnogostransko izvedena kakor pri nas. In pač ni pretirano, če pravimo, da je sploh ogromno vprašanje o agitaciji, ki naj pridobiva množice, pri nas bolje preštudirano in predelano kakor kjer koli drugje.«

Komunistične „celice“

Vso komunistično propagando vodi kominterna iz Moskve. Nacionalni kongres izbere osrednji odbor, ki naj izvaja sklepe. Ta se deli v odseke (komisije, na Francoskem n. pr. jih je 13). Osrednji odbor ima osrednjega tajnika, ki nadzoruje delo.

Poglavitno delo je organizacija celic ali stanic. Te se snujejo povsod, kjer je le mogoče, predvsem po tovarnah, a tudi med delavci po kmetih, potem po državnih in samoupravnih uradih, tudi v armadi.

Celice n. pr. v industriji po tovarnah vodijo potajno agitacijo, hujskajo na štrajke, ob štrajkih skrbijo za to, da delavci zasedajo tovarne, kakor je bilo videti ob velikih štrajkih 1936 na Francoskem, a tudi pri nas v Sloveniji.

V armadi skušajo celice oslabiti skupnost, zanesti med moštvo nezadovoljstvo in upornega duha in tako če mogoče za primer revolucije odpraviti za komuniste najbolj nevarnega sovražnika, enotno in edino armado. Tudi v tem pogledu nam je zadnji čas dal dovolj zgovornih dokazov.

Celice se vedno bolj množe in segajo dalje in dalje po svetu. S pomočjo celic organizirajo komunisti posamezne skupine, poklice, stanove; vsakemu postavijo kak poseben, za skupino najbolj vabljiv ideal: temu svobodo, odpor proti fašizmu; drugemu boj kapitalizmu; delovnemu ljudstvu kruh, mir, svobodo.

Ko je tako organiziran, komunizem čaka ugodne prilike za prevrat. Na Francoskem n. pr. je dobil komunizem z »ljudsko fronto« 72 poslancev in za predsednika vlade socialista, juda, milijonarja Leona Bluma. Začeli so se nemiri, štrajki, hujskanje za pomoč komunistom na Španskem. Seveda komunisti še niso dosti močni, da bi se sami polastili vse oblasti. »Naša ura še ni prišla,« je dejal meseca junija 1936 voditelj komunistov M. Thorez. »Naš cilj je vedno isti: republika svetov. delavcev, kmetov in vojakov, a se ne da še uresničiti jutri, ker niso izpolnjeni še vsi pogoji, nimamo namreč za seboj še vsega kmetskega ljudstva.«

Propaganda s tiskom

O *propagandi komunizma s tiskom* pa je letos podala nazorno sliko razstava, ki smo jo videli v Ljubljani ob priliki Kongresa Kristusa Kralja. Razstava je pokazala zares satansko propagando komunističnega tiska: je tisoče in tisoče dnevnikov, revij, oklicev, knjig, raznih tiskovin, skoraj v vseh jezikih, polnih bogokletja, polnih laži zoper Cerkev in papeža, polnih nemoralnosti, obenem pa proslavljanja komunizma, češ da le komunizem more prinesiti človeštvu svobodo, mir in srečo. V Moskvi izhaja osrednje glasilo, ki pod vodstvom kominterne (komunistične internacionale) daje vsemu gibanju smernice in enoto, med posameznimi narodi izhajajo taka glasila v narodnih jezikih.

Nekatera taka glasila ne skrivajo svoje barve prav nič, drugod pa svoje namene skrivajo za razna privlačna gesla, kakor je pač najbolj primerno za prilike in ljudi, katerim je glasilo namenjeno. Za primer naj navedemo francoski list »Terre nouvelle«, ki ima na naslovni strani velik križ, znamenje krščanstva, a nad njim komunistični znak, kladivo in srp. Namen je prozoren: Križ naj privabi vernega delavca, da se bo nehote in nevede navzel komunističnih nazorov, ki jih je ta list poln. Isto vlogo imajo *letaki*, ki se od časa do časa pojavljajo skrivaj tudi po naših krajih in v katerih marsikdaj beseda komunizem ni niti imenovana, so pa po svoji vsebini dobro pretehtana vaba v komunizem — za vse ljudi, ki se te besede še boje in ki bi letaka ne vzeli v roke, če bi vedeli, kdo ga je izdal.

Zločinski molk svetovnega tiska

Še druga močna pomoč prihaja komunizmu od velikega dela svetovnega nekatoliškega časopisja, ki o komunizmu po dogovoru molči.

Pravimo: po dogovoru, drugače si namreč ni mogoče razložiti, zakaj so ti listi, ki sicer tako hlatajo tudi po malenkostnih dnevnih novicah, tako molčali o strašnih grozotah, ki so jih komunisti po-

čenjali v Rusiji, v Mehiki, po velikem delu Španije, zakaž tako malo pišejo o tako silni svetovni organizaciji, kakršna je moskovski komunizem.

Vsem je znano, da so vzroki tega molka najprej politični oziri, ki baje ta molk zahtevajo, potem pa nič manj oplivi raznih tajnih sil, ki se že dolgo bore proti krščanski uredbi držav.

Svetovni tisk in anarhisti

Zelo značilno za ta molk je, če primerjamo sedanje dogodke z nekaterimi dogodki iz prejšnjih let. Leta 1909 je bil španski anarhist Francisco Ferrer zaradi atentatov od vojaškega sodišča obsojen na smrt in ustreljen. Kakšen hrup je tedaj zagnalo svetovno časopisje! Svobodomiselne organizacije so prirejale protestne shode in rohnele proti Španiji, češ da tepta svobodo mišljenja.

Isto se je dogodilo pred desetletjem, ko sta bila v Ameriki obsojena na smrt dva anarhista Sacco in Vanzetti. Ves svetovni tisk se je zavzemal za ta dva človeka in zahteval, da jih oproste. In vendar je bilo dokazano, da sta kriva.

Poglejmo še, kako se svetovno časopisje zavzema za judovstvo.

Judje in svetovni tisk

Ali: Pred svetovno vojsko so sedaj pa sedaj nastajali po Ruskem in Poljskem »pogromi«¹ proti judom, to je, kmetje so jude napadali ter jih tu in tam tudi pobijali, češ da ljudstvo stiskajo in odirajo. Kajpada moramo tudi s krščanskega stališča take »pogrome«¹ obsojati, toda neverjetno je, kako je svetovno časopisje vpilo zoper barbarstvo ruske države, ki ne ščiti državljanov in dopušča take izgrede.

Isti primer se je ponovil zadnja leta, ko so nekatere fašistične države začele preganjati jude, jim ropati premoženje in izganjati iz domovine.

Svetovni tisk in krščanski mučenci komunizma

'A sedaj? Sedaj, ko je komunizem na Ruskem, v Mehiki, na Španskem in na Poljskem pomoril toliko duhovnikov in laikov, razdejal toliko cerkva, uničil toliko umetniških spomenikov, sedaj je v svetovnem časopisju — molk!

Naj navedemo zgled iz domače dežele. Vsi slovenski svobodomiselni ali brezbarvni časopisi niso imeli niti ene besede obsodbe za vsa grozodejstva, ki jih je komunizem zagrešil v Španiji, pač pa je bilo pisanje tega časopisja, tudi kapitalističnega, vedno tako, da je odobraval delovanje rdečih tolp, pozdravljalo njihove uspehe in trdilo, da se

komunizem bori le za trpeče ljudstvo in nič drugega. Zares, zločinski molk tudi v slovenskem svobodomiselnem tisku.

Žalostni sadovi komunizma

Rusija — Mehika

Žalostne sadove te silne propagande zremo vsi. Kjer koli se je posrečilo komunistom utrditi se in zavladati — tu mislimo posebno na Rusijo in Mehiko — tam so se, kakor sami oznanjajo, z vsemi silami prizadevali, da bi docela porušili temelje krščanske vere in kulture in v dušah ljudi, zlasti mladine, vsak spomin nanjo zatrl.

Škofe in duhovnike so izgnali, obsodili v prisilno delo, postrelili ali na nečloveški način pomorili; laike, ki so jih osumili, da so branili vero in svetišča, so mučili, preganjali, vlačili po sodiščih in ječah.

Strahote komunizma v španski državljanski vojski

Tam pa — kakor v Španiji — kjer kužni in sramotni komunizem še ni mogel roditi vseh žalostnih sadov svojih zmot, je vendar, žal, povzročil blazne izbruhe besnosti in počel strašne zločine.

Ni porušil le ene ali druge cerkve, enega ali drugega samostana, temveč kjer koli je mogel, je do tal porušil vse cerkve, vse samostane, vse spomenike krščanske vere, tudi umetnostno in kulturno najznamenitejše.

A blazna besnost komunistov ni morila le škofov in duhovnikov, redovnikov in redovnic, prav posebno redovnikov in redovnic, ki so skrbeli za delavce in uboge, temveč je pomorila tudi premnogo laikov iz vseh stanov, ker so izpovedali krščansko vero ali so bili nasprotni brezbožnemu komunizmu.

Te grozne poboje in pomore so komunisti opravljali s takšnim sovraštvom, s tako strašno surovostjo, da bi se dandanes ne zdelo mogoče.

Kdo, ako je še pameten, bodisi zasebnik ali resnoben državnik, se ne bi zgrozil, če pomisli, da se utegne to, kar se je godilo v Španiji, zgoditi tudi po drugih kulturnih deželah!

Vse po načrtu

Nikar pa trditi, da bi bile te okrutnosti fiste vrste, kakor se navadno dogajajo ob vseh prevratih, izbruhi posameznih razjarjenih ljudi.

Nikakor ne! To so marveč naravne posledice komunističnih nauk, ki ne poznajo nobenih brzd.

Neke brzde, neke vezi so potrebne ljudem, poedincem in družini, zato so tudi barbarski narodi priznavali naravni zakon, zapisan od Boga vsakemu človeku v dušo.

Tisti stari narodi, ki jim je bilo izpolnjevanje tega zakona kakor nekak svet običaj, so se dvignili do veličine, ki še sedaj očaruje nekatere površne raziskovalce človeške zgodovine. Če se pa iztrga iz duš celo božja ideja, tedaj ljudje nujno podivjajo in posurove.

Boj vsemu, kar je božjega

In vprav to je, kar se sedaj godi pred našimi očmi.

Prvič, odkar ljudje pomnijo, gledamo skrbno začet in dobro premišljen upor proti vsemu, »kar se imenuje Bog« (2 Tes 2, 4).

Zakaj komunizem nasprotuje po svoji naravi vsaki religiji, ki jo ima za »uspavajoč strup za proletarce«, češ da nje nauki in zapovedi kažejo na večno življenje po smrti in tako odvrčajo ljudi od nebes, ki jih morajo doseči na zemlji.

Ako ljudstvo enkrat sprejme tak satanski nauk o Bogu in veri, tedaj mora podivjati in divjati zoper vse, kar je z Bogom, vero in Cerkvijo v zvezi.

O strašnih grozodejstvih komunizma v Španiji bomo obširneje pisali v eni prihodnjih brošur.

Pomnimo! Delovni človek nima od komunistične revolucije ničesar drugega, kakor to, da sme nekaj časa prelivati kri v bratomornem boju, rušiti cerkve in uničevati kulturne vrednote, ki so last vsega naroda. Ko se besnenje poleže, postane delovni človek zopet suženj še bolj brezsrčnih gospodarjev kot jih ima danes.

**Preberl,
premisli, da j brati še drugim!**